

andet Forslag gik ud paa, at der skulde ydes en Bevilling til et Monument i Anledning af Bevægelsen i 1848. Det var de to Ting, Højre vilde have gennemført den Gang, men som vi bestemt modsatte os.

Da disse Ting vare under Behandling ved Finanslovens 2den Behandling, fremsatte jeg den Tanke, om det ikke vilde være bedre end disse Festmiddage og dette Krigsmonument, om man tænkte paa de gamle fattige Mennesker, der havde været med i Krigen 1848—49—50. Denne Tanke blev straks støttet af det ærede Medlem for Herning (Rasmus Nielsen, Ringkøbing Amts 5te Valgkreds), og senere kom denne Tanke under Overvejelse i Finansudvalget og gav sig Udslag i det Forslag, som blev stillet af 13 Medlemmer af Finansudvalget, men som Højres egentlige Repræsentant, den rigtige Højremand, Godsejer Hage, nægtede at være Medforslagsstiller til, og som Højres Finansminister bestemt tog Afstand fra, idet han sagde, at der ikke var nogen Grund til en Hædersgave i den Anledning.

Naar det nu flere Gange er blevet fremdraget, at jeg var med ved denne Lejlighed, saa skal jeg med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Ord af den Motivering, jeg fremkom med, da denne Sag var til Behandling den 14. Marts 1898. Jeg udtalte følgende: „Naar jeg, som sagt, er gaaet med til dette Forslag, maa der ikke ses nogen som helst Anerkendelse fra vor Side af Krigen. For saa godt som alle Krige bære Regeringerne Skylden. Det er ikke Folkene, som ville Krig. Folkene ville Fred. Hvis det kom an paa Folkenes Afgørelse, er jeg sikker paa, at man ingen Sinde fik Krig.“ Endvidere sagde jeg: „En anden Sag er det imidlertid, om man vil mildne og læge de Saar, som Krigen har slaaet, og der er det paa sin Plads nu, da der er hengaaet 50 Aar siden Krigen, at mindes de Folk, som ere gaaede med, idet man husker paa, at de i de allerfleste Tilfælde kun ere gaaede med, fordi de vare tvungne dertil.“ Saadan var min Stilling i 1898, og den ærede Finansminister kan slet ikke tage sig denne Stilling til Indtægt. Der var den Gang ikke Tale om at yde en livsvarig Hædersgave. Der var Tale om at yde en Jubilæumsgave i Anledning af, at der var hengaaet 50 Aar siden den første slesvigske Krig; den blev kaldt en Hædersgave, men den var en Jubilæumsgave i Anledning af, at der var hengaaet 50 Aar siden Krigen. Saadan var min Stilling den Gang, og den højtærede Finansminister har ingen som helst

Ret til nu her at bebrejde os, at vi ikke ville være med til at yde en livsvarig Gavebaade til rige og fattige. Vi have blandt vore Ændringer stillet det Forslag, at Titelen skulde forandres, saaledes at det ikke skulde kaldes en Hædersgave, men en Understøttelse. Skal det kaldes en Hædersgave, maa denne nødvendigvis gives til alle Deltagere; saa vilde det være en Fornærmelse, om man vilde udelukke nogen. Derfor ere vi gaaede bort fra dette Navn og har foreslaaet, at det skulde kaldes en Understøttelse. Jeg kan, som sagt, fremdes ikke indse Berettigelsen i saaledes at give livsvarige Gaver til Folk, som ingen Ret have til det, og som ingen som helst Trang have til at faa disse Gaver.

Maa jeg endnu sige et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Der var før Tale om Finansudvalgets Stilling som en Slags Overrigsdag, og saa sagde den højtærede Finansminister straks til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, at han vist havde gjort sørgelige Erfaringer i den Henseende med sine Partifæller, der sidde i Finansudvalget. Dermed maa vel den højtærede Finansminister mene, at vi ere de allerivrigste og føjeligste; naar der komme Ministre i Finansudvalget, saa bukke og springe vi for Ministrene og gaa straks ind paa deres Ønsker. Men den højtærede Minister ved vist meget godt og vil sikkert ogsaa fremtidig faa det at føle, maaske mere end een Gang, at vi bukke og springe ikke for Ministrene, fordi de komme ind i Finansudvalget. Vi have vor selvstændige Mening, og jeg vil spørge den højtærede Minister, om han ved, hvem det er, der har forarsaget, at Lovforslaget om „Dannebrog“ nu ligger paa Rigsdagens Bord? Hvad var Meningen med dette Forslag? Det var Meningen, at det skulde listes igennem uden om Rigsdagen, bag om Bevillingsmyndigheden; vi skulde været bundne alle sammen. Men hvem har krævet denne Sag frem? Det er os Socialdemokrater, saa den højtærede Minister har ingen Ret til at rette nogen Bebrejdelse mod os, nej, den Bebrejdelse kan han rette mod sine egne Meningsfæller, det er dem, der bukke og springe for Ministrene. (Bifald fra Tilhørerpladsen).

Formanden: Tilhørerne maa forholde sig rolige eller forlade Tilhørerpladsen.

Finansministeren (Vilhelm Lassen): Jeg forstaar godt, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds